

De doden spreken

DR. PHILIPPE BOXHO

De doden spreken

OVER MOORD, ZELFMOORD EN
DE PLAATS DELICT

Vertaling Ed van Eeden

'VOLT

Amsterdam · Antwerpen

Oorspronkelijke titel *Les morts ont la parole*

Auteur Philippe Boxho

Copyright © Kennes, 2022

International Rights Management: Susanna Lea Associates

Copyright vertaling © 2025 Ed van Eeden / Uitgeverij Volt

Omslag Michael de Wee

Omslagbeeld © Fergregory / Shutterstock.com

Foto auteur Bernard Babette

Binnenwerk Zeno Carpentier Alting

ISBN 978 90 622 2384 8 / NUR 339

www.uitgeverijvolt.nl

Inhoud

Inleiding	7
Hoe word je forensisch arts?	10
De plaats delict	16
De doden spreken	25
Levende dode	27
Moordenares, of bijna	37
Hallo, papa?	48
Spontane ontbranding en andere vormen van ontbinding	66
Vliegen en een skelet	75
Een overvloed aan skeletten	82
Een prachtige mummie	93
Dood op de boerderij	105
De man die wilde sterven	112
De niet-gehangen gehangene	125
De inzethaard	138
Over kogels en de wil om te sterven	152
De vork in de keel	166
Basic Instinct	175
De hand aan de strop	191

Te veel praten	201
Het complot van de vrouwen	211
De zwetende dode vrouw en andere verdrinkenen	229
Verhalen uit het hof van assisen	237
Epiloog	251
‘Hoe kunt u dit werk doen, dokter?’	253

Inleiding

Het boek dat je in handen hebt, is ontstaan uit mijn wens om het dagelijkse leven te beschrijven van een forensisch patholoog, een beroep dat ik al meer dan dertig jaar uitoefen. Hoewel deze functie van cruciaal belang is, blijft die grotendeels onbekend bij het grote publiek – afgezien van de vaak weinig realistische weergaven ervan in tv-series en detectives. Het was voor mij belangrijk om een aantal waarheden aan het licht te brengen en de mythen en legenden rond dit beroep te ontcrachten door je mee te nemen naar enkele plaatsen delict en plekken waar ongevallen hebben plaatsgevonden.

Toch heb ik ervoor gekozen om niet te schrijven over de meest spraakmakende gebeurtenissen uit mijn carrière in Luik – mijn werkterrein beslaat namelijk vooral de Belgische provincies Luik en Luxemburg.

Zo zal ik het niet hebben over de ramp in Stavelot in 1998, toen een vrachtwagen een steile straat afreed en explodeerde in het historische hart van de stad. Of over de zaak van Stacy en Nathalie, de twee kleine meisjes die in 2006 in de Luikse wijk Saint-Léonard werden ontvoerd en vermoord. Of over de tragedie aan de Rue Léopold in

Luik, waar in 2010 veertien mensen omkwamen bij een explosie en de daarop volgende brand en de instorting van twee gebouwen. Of over de schietpartij op de Place Saint-Lambert, waar in 2011 een zekere Nordine Amrani het vuur opende op de menigte en vele voorbijgangers verwondde of doodde, inclusief scholieren. Of over de aanvallen op de Boulevard d'Avroy in 2018, toen Benjamin Herman twee politieagentes en een jongeman doodde voordat hij door de politie werd neergeschoten. Daarover zeg ik hier niets, omdat deze zaken nog steeds diep gegrift staan in het geheugen van ons allen, en vooral van de familieleden van de slachtoffers.

Nee, ik kies ervoor om jou de dagelijkse realiteit van de forensische geneeskunde te tonen, want het zijn deze verhalen die ons werk als experts laten zien – niet alleen door de soorten dossiers, maar ook door de ontdekkingen die we doen in dienst van zowel de gerechtigheid als de wetenschap. Het is mijn bedoeling om, met alle respect en de nodige afstand, verhalen te delen over de meest creatieve zelfmoorden, de moorden die als ongevallen waren vermomd, de verhitte debatten in het hof van assisen (de Belgische rechtbank) en enkele bijzondere soorten ongelukken.

Ik heb ook besloten deze verhalen niet op een sentimentele toon te benaderen: de dood is niet tragisch voor de persoon die sterft, en ook niet voor iemand die er beroepsmatig mee bezig is. Iedereen die ik onderzoek beschouw ik in eerste instantie als een werkobject. Pas wanneer de familie over de overledene vertelt, wordt deze een persoon voor mij. Om die reden geef ik er de voorkeur

aan geen familieleden te ontmoeten voordat ik een autopsie uitvoer; pas na het onderzoek, als de familie dat wenst en de rechter het toelaat, maak ik tijd voor een ontmoeting.

De forensische geneeskunde is geen droevig vak, zoals je zult ontdekken bij het lezen van deze verhalen, die allemaal echt gebeurd zijn. Het respect dat we verschuldigd zijn aan de overledene is hetzelfde als dat we verschuldigd zijn aan de levenden; en ik heb altijd gedacht dat het vanuit dat respect is dat ik overledenen onderzoek en autopsies uitvoer om de doodsoorzaken te achterhalen. Wees dus niet verbaasd dat ik deze verhalen met een vleugje humor benader. Dat is niet uit gebrek aan respect. We spotten met de dood, of beter gezegd met de omstandigheden ervan, maar nooit met de overledene zelf.

Tot slot: al deze verhalen zijn waargebeurd, in de zin dat de forensische bevindingen echt zijn, maar ik heb ze logischerwijs aangepast om te zorgen dat ze aangenamer lezen dan gewone forensische rapporten. Ik heb de voornamen en soms de context van de verhalen verzonnen, of in ieder geval het deel waar ik niet van op de hoogte ben. Maar de rest van wat je in dit boek leest, is echt, er is niets van verzonnen. Dat is ook niet nodig, want de werkelijkheid volstaat. Zoals je zult zien, is de menselijke fantasie onbegrensd als het gaat om moorden, zelfmoord plegen of het laten verdwijnen van een lichaam.